

[Energiministeren]

hederne for en decentral kraftvarmeudbygning af mere massiv størrelse, således at vi samler alle mulighederne for kraftvarme op, når vi skal til at lave nye værker i begyndelsen af 1990'erne.

Om de prognoser, der ligger til grund for denne linje, hersker der ingen uenighed mellem elværkerne og energiministeriet. Det er, når vi kommer op i 1990'erne, at der er fastholdt en divergens, men indtil da er der ingen uenighed. Man må vel også sige, at udviklingen indtil nu mere end underbygger den lave stigningstakt, som vi har lagt til grund.

Til hr. Lennart Larson må jeg sige, at jeg med interesse vil afvente venstres gruppes stillingtagen til dette. Jeg forstår, at hr. Lennart Larson, samtidig med at han har stillet et forslag til dagsorden, også vil anbefale gruppen at stemme for den konservative dagsorden.

Vi kan fra regeringens side ikke se noget særligt formål i at stemme for det dagsordensforslag, hr. Lennart Larson nu har stillet.

Jeg skal gentage, hvad jeg sagde før, nemlig at det kommunale princip om, at kommunale forsyningsvirksomheder skal hvile i sig selv osv., jo ikke er et retligt princip, der er overordnet i forhold til landets almindelige afgiftspolitik. Det er en sammenblanding, der ikke er sagligt grundlag for at foretage. Når hr. Lennart Larsons dagsordensforslag indeholder den betragtning, at man ikke må ændre byrdefordelingen for de enkelte borgere – jeg må forstå ved hjælp af afgifterne – skulle det måske forstås sådan, at den nuværende faktiske situation i sig selv er udtryk for en højere retfærdighed. Det kan vi i hvert fald ikke se at den kan siges at være. Der er mange ting, der kunne diskuteres, når man ser på forholdene nu, ikke mindst den situation, der vil udvikle sig mere og mere i de kommende år, og som allerede nu kendes, nemlig at folk i kraftvarmebyerne har varme væsentligt billigere, end andre kan have det, og den problemstilling mener jeg ikke vi bare kan vende ryggen.

Man kan også tage f.eks. etableringen af Fynsværkets varmfond som et udtryk for, at man i Odense erkender, at den varme, borgerne i Odense får, er for billig, hvorfor man har lagt et 30 pct.s tilskud oveni til anvendelse rundt omkring til energiformål på Fyn efter Fynsværkets bestyrelses afgørelse. Det

er da et udtryk for, at den eksisterende byrdefordeling ikke i sig selv er udtryk for en højere retfærdighed, når man laver den konstruktion.

Til hr. Emmert Andersen skal jeg sige, at tanken om, at kernekraft og elvarme skulle være bedre end naturgas, mener jeg er en måde at stille det op på, som reducerer vores mulighed for nuanceret at drøfte sagerne ud fra den grundforudsætning, at vi skal have et alsidigt, mere flerstrengt præget energisystem. De lande, der udvikler og anvender kernekraft i Europa, er samtidig lande, der også satser stærkt på naturgas netop til andre formål end elproduktionen. Det gælder også Sverige, og det gælder i høj grad Vesttyskland og Frankrig, at man ønsker at øge naturgassens andel af forsyningsystemet som noget, der supplerer en i øvrigt udmærket og billig måde at lave strøm på, som kernekraften er. Men at stille det op som noget, der skal erstatte hinanden, er en tankegang, som strider mod ønsket om at lave et mere diversificeret system.

(Kort bemærkning).

Lennart Larson (V):

Det, ministeren sagde, kræver alligevel et svar. Det, vi taler om, er jo skatter og afgifter, og det, vi taler om, er skat på kulbrinter, der skal være ensartede. Man kan jo ikke begynde at tale om, at man skal til at tage skat på affald også. Jeg kan ikke forestille mig, at man skal til at betale skat af noget, man udnytter, og som ellers var gået til spilte. Rent faktisk er det jo sådan, at 70 pct. af den varme, man bruger, når man bruger 100 pct. varme, ville være gået til spilte, hvis man ikke brugte den, så det, der skal beskattes, må så blive de 30 pct. kulbrinte, og dér skal det efter min opfattelse være den samme skat.

Jeg vil også gerne lige kort sige, at det er klart, at det er det kommunalretlige princip, loven blev vedtaget på, for ellers havde der jo ikke været nogen grund til her i folketinget at stille en dagsorden, hvor man henstiller til regeringen, at den ikke laver den store byrdefordeling på sin egen energipolitik og lader den svage komme til at betale for den stærke.

Hermed sluttede forhandlingen.